

LEEVI 3/2020

LEEVI on Madetojan musiikkilukion opiskelijoiden äidinkielen ja kirjallisuuden syventävällä *Toimitustyö*-kurssilla (ÄI14) toimittama lehti. Lehteä alettiin julkaista vuonna 1982.

PL 45
Leevi Madetojan katu 1
90015 OULUN KAUPUNKI
puh. 050-3672236

Päätoimittaja Roope Rautio

Toimittajat

Aadalmiina Alaruikka
Ellen Koskelo
Minea Niskala
Lauri Paananen
Oskari Pajunpää
Elisa Palola
Miro Riikonen
Iisa Vallirinne

Kansi Oskari Pajunpää

Ohjaava opettaja Kai Hissa

Sähköinen lehti

<http://www.ouka.fi/oulu/madetojan-musiikkilukio/leevi-lehti>

SISÄLLYS

PÄÄKIRJOITUS Korona, korona, korona...

Roope Rautio

ARTIKKELI Vihdoinkin ylioppilasjuhlat!

lisa Vallirinne

AJANKOHTAISTA Opiskelijakunnan kuulumisia

Lauri Paananen

UUTINEN Oulun yliopisto rakentaa uuden keskustakampuksen

lisa Vallirinne

PAKINA Ajatusmato

Lauri Paananen

NOVELLI Tummat pilvet

Elisa Palola

KOMMENTTI Madis elää – Norsunkääntö 2020

Ellen Koskela

RUNO Siivet

lisa Vallirinne

Korona, korona, korona...

Mietittyäni tuntikausia mistä kirjoittaa, menin Youtubeen etsimään aiheita. Klikkailin, klikkailin ja klikkailin, kunnes Youtuben Recommendediin tuli **Johnny Cashin** *Redemption Day*. Kuuntelin sen, koska en ollut ennen kuullut sitä. Kappaleen jälkeen mietin, kuinka hirveä ihmisen menetys onkaan, ja ymmärsin, että 2020 on tämän vuosituhannen huonoin vuosi.

Koronaan on kuollut nyt reilu miljoona ihmistä. Totta kai kuolleita on enemmänkin, mutta niin internetissä sanotaan. Valtio, ministeriö, koulu, yhteisö jankuttaa meille käsien pesun tärkeydestä ja turvavälien noudattamisesta. Valtio rajoittaa meidän mahdollisuuksiamme kokea uusia asioita, mahdollisuuksiamme käydä uusissa paikoissa. Me elämme turvallisesti omissa kodeissamme, usein vailla ihmisyhteyksiä koronaviruksen vuoksi, mutta silti meitä kehdetaan kutsua maailman onnellisimmaksi kansaksi. Me väsymme tähän jankutukseen ja sössötykseen, jota meille kerrotaan joka kadun kulmalla, me emme voi paeta koronalta nyt.

Koronaviruksen alku oli mahtava. Meidän ei tarvinnut mennä kouluun, me saimme jäädä kotiin. Se kaikki tuntui niin uudelta ja freessiltä, mutta kaikki kääntyi pääläelleen. Yhtäkkiä huomaamme, että olemme yksin kotona, perheen kanssa tai kämppiksen. Me emme voi lähteä pois kotoa, niin meille yhteisö sanoo. Kuuntelematta yhteisöä huomaamme kuitenkin, ettei meillä ole aikaa käydä keskustan Lidlissä hakemassa pakettia Juhla Mokkaa ja pari piispanmunkkia päiväkahvitteluun Skypessä tai Discordissa ruokavälkän ajaksi. Yhtenä päivänä Discord tai Skype ei toimi ollenkaan ja on vaikea pitää yhteyttä toisiimme. Yhtenä päivänä Telian netti

kaatuu koulun jälkeen eikä sitten ole mitään muuta tekemistä kuin vain katsoa Salkkareita kyllästymiseen asti. Me käymme turhautuneiksi, me väsymme, me masennumme: minä, sinä ja moni muukin. Tämän aikana olemme ymmärtäneet, kuinka yksinäisiä me ihmiset olemme tässä maailmassa.

Kuljettuani yhtenä päivänä pääkirjastossa yritin etsiä jotain jännittävää kirjaa, jolla tappaa aikaa. Kuljin ympäri kirjastoa ja ymmärsin, että kolmen vuoden päästä koronasta on kirjoitettu yhtä paljon kirjoja kuin Suomen sisällissodasta. Vielä kauheampaa on ymmärtää, että 25 vuoden päästä koronasta on kirjoitettu varmaan yhtä paljon kirjoja kuin kylmästä sodasta. 40 vuoden päästä joku mummeli kertoo lapsenlapselleen siitä, kuinka koronaviruksen aika oli kauheata. 70 vuoden päästä koronasta on kirjoitettu niin monta kirjaa, että pääkirjastosta voitaisiin tehdä koronaviruksen kansainvälinen tietopankki, sen lisäksi täytyisi vielä rakentaa neljäs kerros jotta, kaikki kirjat saataisiin mahdutettua.

Vuosi 2020 on huonoin vuosi, minkä tulemme todennäköisesti kokemaan elämämme aikana. Me teemme vitsiä tästä vuodesta, me teemme vitsiä koronaviruksesta, mutta tämä kaikki on osoittanut, että se ei ole mitään leikkiä. Kun teemme vitsiä koronaviruksesta, on kuin tekisimme vitsiä itse kuolemasta. Onko tämä vuosi koettelemus, jonka Jumala on meidän yllemme asettanut? Kuka on syyllinen tästä pandemiasta? Voimmeko syyttää kiinalaisia tästä? Kuka on syyppää?

En voi sanoa muuta kuin, että me olemme syyppäät. On meidän vikamme,

että pandemia on levinnyt näin pitkälle. Emme voi vain syyttää Trumpia koronaviruksen leviämisestä, emme voi vain syyttää Xi Jinpingiä koronaviruksesta, voimme vain syyttää itseämme. On meidän vikamme, että tämä on mennyt näin pitkälle. Vaikka meille jankutetaan koronasta ja meidän elämäämme rajoitetaan, näissä asioissa on kuitenkin perää. ME olemme tehneet karpäsestä härkäsen. Ei kukaan muu, kuin ME ihmiset. Me itse olemme levittäneet tätä koronaa, tätä on yritetty estää ja siinä on onnistuttu osittaisesti. Meidän vuoksemme etsitään parannuskeinoa koronalle, joku on varmaan jo löytänyt sen. Koronavirus on rauhoittunut näin loppuvuoteen mennessä Suomessa, mutta on vain ajan kyse, milloin tartunnat lisääntyvät merkittävästi. Ja tiedätkö mitä, ne ovat alkaneet jo lisääntymään? Meidän takia melkein miljoona ihmistä on kuollut, meidän välinpitämättömyytemme takia. Meidän takiamme tästä tapahtumasta tullaan tekemään suuri haloo tulevaisuudessa.

Haluan, että korona loppuu niin nopeasti kuin mahdollista. Minä en enää jaksa tätä surkeaa aikaa, jossa meidän elämäntapojamme rajoitetaan ja jossa ihmisiä kuolee ja sairastelee koko ajan ympärillämme. Tämän vuoksi käytän suojamaskia. Yksi ihminen harvemmin voi vaikuttaa paljoa asiaan, mutta vetämällä yhteen me kaikki voimme vaikuttaa tähän. Emme voi vain odottaa, että Donald Trump kertoo televisiossa löytäneensä parannuskeinon koronaan. Meidän kaikkien suomalaisten, lukiolaisten, madislaisten täytyy tehdä jotain tämän kaiken eteen, jos haluamme säilyttää tittelimme maailman onnellisimpana valtiona. Ei riitä vain, että minä ja naapurin Anssi teemme jotain tämän eteen. Vaikuttakaamme tähän, ei sen vuoksi että säästyttäisiin koronalta, vaan että me voisimme elää normaalisti.

Mitä seuraavaksi? Paheneeko tämä tilanne, vai lieventyykö se?

Päätös on **sinun**.

Roope Rautio

Vihdoinkin ylioppilasjuhlat!

lisa Vallirinne

Viime kevään ylioppilasjuhlat jäivät välistä koronaviruksen takia. Onneksi syksyllä tilanne oli kuitenkin rauhoittunut jo niin paljon, että juhlat voitiin järjestää – toki kaikenlaisia rajoituksia noudattaen. Valmistuminen ylioppilaaksi on siirtymäriitti, jota juhlakin edustaa. Tällä kertaa Madetojan muu väki pääsi seuraamaan ylioppilasjuhlia internetin välityksellä, kun saliin otettiin vain itse ylioppilaat ja mahdollisimman vähän muita.

Koska juhlat järjestettiin etänä, tähän juttuun on koottu sieltä kuvia. Lisäksi liitteenä on rehtori **Jani Syrjälän** liikuttava puhe muutoksesta sekä ylioppilaan puhe (**Hanna-Leena Hildén**). Onnea vielä kerran ylioppilaille!

Tyttökuoron esitys

Hanna-Leena Hildén pitämässä puhetta

Gaudeamus igitur

Kamarimusiikkia juhlassa

Rehtori Jani Syrjälän puhe

Ylioppilaan puhe

Arvoisat rehtorit, opettajat, hyvä juhlayleisö, ja te upeat uudet ylioppilaat, Viimein on koittanut päivä, jona pääsemme juhlistamaan kolmea kulunutta vuotta, 75:tä suoritettua kurssia, vähintään 12:ta tuntia liikuntasalissa istumista ja arvokkaan tietoa ja työtä symboloivan valkolakin päähän asettamista. Olen otettu, että saan pukea tämän hetken sanoiksi, sillä varmasti jokaisella meistä on omat sanansa kuvaamaan sitä, mitä Madetojan musiikkilukio on meille tarjonnut. Tämä hetki ja tämä lava kuuluu nyt kaikille meille ylioppilaille.

Kolme vuotta sitten Pohjankartano rakennuksena oli osalle meistä tuttu, mutta vähintään yhtä monelle se oli kuin labyrintti - eikä B-siiven ja ruokalan välisen kulkureitin remontti helpottanut asiaa. Kaikilla meillä oli tuolloin ensimmäistä kertaa vastuu omista opinnoista - joillakin jopa omasta elämästä, sillä he olivat muuttaneet hiljattain omilleen. Talon tapojen ja hiljaisten sääntöjen oppiminen vei meiltä hieman aikaa, mutta muutaman kuukauden jälkeen Madis tuntui jo kodilta.

Mitä tuo kolme vuotta sitten sisälsi? Tunnollisen lukiolaisen jokapäiväistä arkea ovat valvotut yöt, hiki, kyneleet ja stressi. Vähemmän tunnollinen yksilö todennäköisesti vietti myös valvottuja öitä, mutta enemmän kaverien, kuin koulukirjojen kanssa. Meidän kohdalla koeviikot olivat vaihtu-

neet arviointiviikoiksi, ja niillä oli tietysti omat rutiininsa, eli muun muassa hirveä kasa rästiin jääneitä moodletehtäviä, turhautumista teknologiaan kun abittitikku jostain syystä reistailee, ja peukaloiden pyörittelyä kahviossa, koska kokeen saattoi saada valmiiksi tunnissa, mutta itsearviointia piti jäädä odottamaan iltapäivään asti.

Onneksi meillä arkeen kuului myös jammailusessioita bändikellarissa, sävellystyötä aulan pianon äärellä, Mäksän piikkiin kahvittelua, tai muuten vain Oulu-opiston toiminnan tukemista lohdutusmunkista nauttien.

Lukio on uusien kokemusten aikaa. Musiikin opiskelu täällä on ollut ensiluokkaista, ja itsensä ilmaisua ja esiintymistä olemme päässeet harjoittelemaan eri genreihin ja musiikkityyleihin keskittyvissä tapahtumissa. Madetojan musiikkilukiossa on monipuoliset puitteet myös muihin harrasteisiin. Tarjolla on muun muassa opiskelijakunnan hallituksen toiminta, tutorointi, koulun Leevi-lehden toimitus ja urheilukisat eri lajeissa. Madis on myös vienyt meitä reissuihin. Koko koulun yhteinen kulttuurimatka Helsinkiin, ja opintomatkat Venäjälle jäävät varmasti minulle päällimmäisenä mieleen lukioajalta. Myös fysiikan ja kemian, sekä musiikin saralla moni meistä on kiertänyt ympäri Suomea.

Lukion alkaessa kuuluin niihin opiskelijoihin, jotka tulivat Madetojalle kauempaa. Siispä kuten moni muu, minäkään en tuntenut ketään uudesta

koulustani. Siihen aikaan jännitin, kuinka hankalaa olisi löytää samanhenkisiä ystäviä. Kuitenkin jo ensimmäiset päivät osoittivat pelon turhaksi.

Madishenki on paljon hehkutettu, vaikkei edes hehkutus suo sille mielestäni tarpeeksi kunniaa. Tutustuminen kävi todella helposti, sillä ujonakin saattoi kysyä vierustoverilta ensimmäisillä tunneilla helpon kysymyksen: "mitä sää soitat", jonka jälkeen keskustelu soljui kuin itsestään. Mieleeni on jäänyt se, kun istuimme jo toisella kouluviikolla käytävällä isolla porukalla laulamassa yhteislauluja, kun joku oli ottanut kitaran kotoa mukaan. Muistan myös olleeni erityisen vaikuttunut siitä, kuinka jokainen vuosiluokkamme jäsen heittäytyi täysillä mukaan Norsun käänntö -projektiin, eli meidän uusien ykkösten yhteiseen esitykseen. Tiesin katsoessa ympärilläni, etten olisi voinut valita itselleni sopivaa lukiota paremmin.

Opimme jo ensimmäisinä kuukausina siis kärsivällisyyttä ja kykyä työskennellä kaikenlaisten ihmisten kanssa, mutta kolme vuotta opetti meille muutakin. Lukiossa opettajien tehtävä on opettaa kouluaineita ja valmentaa opiskelijoita ylioppilaskirjoituksiin. Sen lisäksi he ovat laajentaneet yleistietoamme, sekä ohjanneet omilla persoonallisilla tyyleillään meitä sisivistämään itseämme niin tieteessä, kuin taiteessa viettäen aikaa kulttuurin parissa. Emme myöskään tule unohtamaan opettajien suomaa pieniä arjen piristyskiä, kuten aamun pitkän matikan tunnin jumppia, abien eng-

lannin suklaaterapiaa tai historian tunnin keskeyttävää rumpusooloa pöydän reunaa hyödyntäen.

Vaikka tulevaisuudessa pärjäisimme paremmin trivial pursuit pelissä, tärkeimmät opit liittyvät siihen, mitä olemme oppineet itsestämme ja toisistamme, sekä siihen, minkälaisia ihmisiä haluamme olla tästä eteenpäin. Olemme kasvaneet valtavasti, mutta tiedän, että oppeja ja kehitystä on vähintään yhtä paljon myös edessä. Jokaisen tarina koostuu erilaisista hetkistä, sanoista, onnistumisista ja epäonnistumisista, ja tästä eteenpäin jokainen meistä lähtee sen mukaan omaan suuntaansa.

Nuoruuteen kuuluu tietysti elämää myös koulun ulkopuolella. Vaihtelevat ajanjaksot jaksamisessa, stressin käsittelyssä ja itsenäistymisen haasteissa aiheuttavat monenlaisia tunteita. Toisinaan tässä vuoristoradassa on raskasta yrittää tehdä niin sanottuja oikeita päätöksiä ja valintoja. Minun mielestäni on selvää, että nämä virheet kuuluvat kasvamiseen, ja itseasiassa "moka on lahja, kun sen oikein oivaltaa" on myös eräs arvokkaista opeista kuluneilta vuosilta.

Tänään juhlistamme lukiouramme loppua, mutta samalla otamme vastaan uuden alun. Joillakin meistä opinnot uusissa kouluissa - ehkä jopa uusilla paikkakunnilla ovat jo alkaneet, joillakin se on pian edessä, ja toiset vielä etsivät itseään tai suunnittelevat jotain ihan muuta. Mitä tahansa kul-

lakin meistä on tulevina vuosina edessä, uskon, että olemme valmiita siihen.

Tässä vaiheessa haluan esittää kiitokset koko Madetojan musiikkilukion henkilökunnalle. Siinä missä me käymme tämän läpi vain kerran, te ryhdytte tähän vuodesta toiseen valmiina ohjaamaan uusia oppilaita kohti haasteita ja niiden yli.

Kiitos kotijoukoille tuesta, avusta ja rakkaudesta. Te olette seuranneet harjoitustamme ensiaskelista lähtien, mutta nyt taitaa olla se aika, kun nousemme oikeasti omille jaloillemme. Katsotaan, mihin ne meitä vievät.

Suurin kiitos kuuluu teille ylioppilaille. Maailman tilanteesta huolimatta tänään on vihdoinkin meidän vuoromme seistä täällä Madetojan salissa valkolakki päässämme. Toivon todella, hyvät ylioppilaat, että tekin olette ylpeitä tästä ajanjaksosta elämässänne, ja odotatte sydän täynnä intoa sitä, mitä tulevaisuus tuo tullessaan. Me olemme ansainneet tämän juhlan, joten ottakaamme siitä kaikki irti.

Jätämme paljon taaksemme, kun lähdemme. Me teimme Madetojan musiikkilukiosta tällaisen kuin se on; inspiroivan, avarakatseisen, ja huomauttavan. Jääköön Pohjankartano soimaan, kun me jatkakaamme tätä juhlapäivää. Sydämelliset onnittelut kaikille tämän päivän ylioppilaille.

Hanna-Leena Hildén

Rehtorin puhe

”Oi kulta aika riemukas / suloisin armahaisin / kun nuor on ylioppilas / ja puutetta ei laisin.”

Arvoisat ylioppilaat, hyvät juhlavieraat;

Näillä J. L. Runebergin sanoilla haluan toivottaa teidät tervetulleiksi Madetojan musiikkilukion kevään 2020 ylioppilaiden juhlaan. Juhlaan, jota on odotettu. Matka tähän hetkeen on ollut pidempi kuin osasitte vielä viime talvena arvatakaan. Keväällä maailma muuttui toisenlaiseksi ja sitä se on edelleen. Muutos tapahtui hetkessä. Se tapahtui niin nopeasti, että siihen näinkin hyvin sopeutuminen oli oikeastaan ihmeellistä. Se oli osoitus siitä, miten hyvin ihminen voi muutokseen loppujen lopuksi sopeutua. Kivuton se muutos ei ollut, eikä se ole sitä vielääkään, mutta isossa kuvassa meillä menee kuitenkin nyt ihan hyvin.

Muutos on jotain, johon me itse asiassa olemme elämässämme törmänneet usein ja tulemme tulevaisuudessakin törmäämään. Koemme elämässämme muutoksia jatkuvasti. Muutokset voivat liittyä eri ikävaiheisiin, eri elämäntilanteisiin - moniin asioihin, mutta yksi on varmaa: Mikään ei ole niin pysyvää kuin muutos.

Yksi suuri muutos teidän elämässänne oli ylioppilaaksi tulo 30.5.2020. Kahdentoista tai kolmentoista vuoden koulutyö ja opiskelu saivat päätöksensä ja sitä olemme täällä tänään juhlistamassa. Minkälainen muutos siinä ylioppilaaksi tulossa sitten tapahtui? Muutos on voinut teidän jokaisen kohdalla olla hieman erilainen. Monelle se on ollut konkreettinen. Se on tarkoittanut muutosta ympäristössä: Uusi opiskelupaikka, armeija, uudet opiskelutoverit, uudet sosiaaliset verkostot tai vaikkapa itsenäisen elämän aloittaminen ensimmäisessä omassa kodissa. Muutos on voinut olla myös henkinen. Tietoisuus siitä, että ylioppilaana olette saavuttaneet tietyn yleissivistyksen tason. Teidän sivistyksenne on ylioppilastutkinnolla mitattu ja te olette siihen tarkoitettut kokeet läpäisseet. Samalla te olette jälleen hieman kasvaneet ihmisinä, sivistyneinä yksilöinä.

Muutos kuulostaa näin kerrottuna aika kivalta, mutta onko muutos yleisesti ottaen aina helppoa? Ei varmasti. Onko muutos aina hyväksi? Ei välttämättä sitäkään. Toivon, että olette saaneet Madetojan musiikkilukiosta eväitä myös muutosten vastaanottamiseen ja muutosten tekemiseen.

Usein muutos voi tarkoittaa jotain uutta tai jonkin asian uudistusta. Filosofin Niccolò Machiavelli lausui vuonna 1534 näin: ”Ei ole olemassa vaikeampaa ja vaarallisempaa tehtävää kuin luoda asioille uusi järjes-

tys. Kaikki ne, joille vanhasta järjestyksestä on jotakin etua, vastustavat uudistusta, ja nekin, joille siitä mahdollisesti olisi hyötyä, puolustavat sitä vain laimeasti". Yleensä aina muutosten aikana esiintyy muutosvastarintaa. Onko vastarinta sitten turhaa? Ehkä meidän on kuitenkin todettava, että muutosvastarinnallakin on paikkansa ja tehtävänsä.

On hyvä asia, että muutosta osataan kyseenalaistaakin, koska vain sillä tavalla muutokseen voi valmistautua ja pyrkiä välttämään vääriä ratkaisuja. Toisaalta liiallinen muutoksen vastustus tappaa intohimon ja motivaation luoda uutta. On siis tärkeää, että muutokselle annetaan mahdollisuus ja uskalletaan myös myöntää mahdolliset virheet, jotka muutos on saattanut mukanaan tuoda. Antamalla muutokselle mahdollisuus annetaan kehittymiselle mahdollisuus.

Palataanpa vielä tuohon viime kevättalviseen elämäämme mullistaneeseen muutokseen, joka tämän juhlanakin siirsi tänne elokuuhun. Juuri kirjoitusten alettua, koronaviruksen aiheuttama tilanne alkoi muuttua huomponpa suuntaan ja tekin jouduitte keskelle tilannetta, jossa ylioppilaskokeisiin piti tehdä äkillisiä muutoksia. Kokeita aikaistettiin, jotta ne ehdittäisiin viedä loppuun, ennen kuin tilanne pahenisi niin, että kokeita ei pyytttäisi järjestämään. Jokaisen piti muistaa huolehtia tarkoin käsihygienen-

asta ja turvaväleistä ja terveydentilaa piti seurata tarkoin, koska sairaana ei kirjoituksiin ollut asiaa. Kukaan ei uskaltanut koesalissa edes yskäistä. Harvoin ylioppilaskokeessa on ollut niin hiljaista kuin keväällä oli. Osa jou-
tuikin jäämään kokeesta pois karanteenin tai infektio-oireiden takia. Tilanne tuntui silloin varmasti vaikealta, epäreilultakin. Loppujen lopuksi selvisimme kuitenkin siitä urakasta hienosti, yhdessä.

"Yhdessä" on sana, jonka haluan nostaa esille, kun puhumme Madetojan musiikkilukiosta. Meille yhdessä tekeminen ja yhteisöllisyys on tärkeää. Mutta mitä se yhteisöllisyys oikein on? Jossain se on määritelty näin: "Yhteisö koostuu yksilöistä, joita usein yhdistää yhteinen tehtävä tai päämäärä. Yhteisössä yksilöt toimivat tavalla tai toisella yhdessä, mutta yhteisön olemassaolo ei kuitenkaan ole tae yhteisöllisyyden muodostumisesta. Yhteisöllisyys lisää yhteisön jäsenen sosiaalista pääomaa ja se vaatii syntyäkseen yhteisön jäsenten keskinäistä luottamusta, avointa kommunikointia, vuorovaikutusta ja osallistumista. Yhteisöllisyyden kehittymisessä yksilöiden tunteet ovat tärkeässä asemassa. Yksilön täytyy voida tuntea, että hän kuuluu yhteisöön, hänen tulee voida tuntea itsensä tarpeelliseksi, hyväksytyksi ja arvokkaaksi."

Te, arvon ylioppilaat, olette kuuluneet Madetojan yhteisöön viimei-

set kolme tai neljä vuotta. Yhteisöön, joka on koostunut kanssaopiskeli- joista, opettajista, koulun henkilökunnasta ja myös kotijoukoistanne. Yhteisöllisyyden tuntua ja yhteenkuuluvuutta on pyritty kasvattamaan jo heti ensimmäisestä päivästä alkaen. Otimme kolme, neljä vuotta sitten teidät uudet Madislaiset vastaan juhlasalissa suurten aplodien kera ja toivotimme teidät tervetulleiksi Madetojalle.

Ensimmäisen jakson valtakunnallisella musiikin kurssilla musiikinopettajat hitsasivat teitä yhteen niin ryhminä kuin koko ikäluokkanakin Norsun- kääntöä tehdessänne. Sen jälkeen te olette saaneet kokea yhdessä monia hienoja hetkiä opiskelun ja musiikin parissa. Onnistumisten ja hienojen kokemusten lisäksi teillä on varmasti ollut välillä vaikeaa ja rankkaakin. Toivottavasti olette saaneet tästä kouluyhteisöstä tukea ja kannustusta, jotka ovat auttaneet teitä matkallanne ylioppilaaksi mutta myös matkal- lanne ihmiseksi, matkallanne aikuiseksi, matkallanne sivistyneeksi yksilöksi. Nykypäivän yhteiskunnassa, ja maailmassa ylipäättään, yhteisöllisyys, yh- dessä tekeminen, toisten huomioiminen ja toisten arvostaminen ovat tär- keitä asioita. Se meidän kaikkien olisi hyvä pitää mielessä.

Kun te, arvon ylioppilaat, jatkatte vielä keskeneräistä matkaanne Madet- ojalta maailmalle, muistakaa ne opit, joita olette täältä saaneet. Muistakaa

myös se sosiaalinen pääomanne, jota olette täällä ollessanne kartutta- neet. Suhtautukaa tuleviin muutoksiin aina avoimin mielin ja olkaa rohkei- ta, mutta muistakaa olla myös kriittisiä ja käyttäkää täältä saamiinne sivi- tyksen oppeja muutosten käsittelyyn ja arvioimiseen. Uskon, että täältä saamillanne eväillä kaikki ovet ovat teille elämässänne auki. Teistä voi tulla mitä vain!

Lopuksi siteeraan Tove Janssonin luomaa satuhahmoa Tuutikkia, joka sa- noi kirjassa "Taikatalvi" näin: "Ajattelen juuri parhaillaan revontulia. Ei voi tietää, ovatko ne olemassa vai näkyvätkö ne vain. Kaikki on hyvin epävar- maa, ja juuri se tekee minut levolliseksi."

Jani Syrjälä

Hallituksen kuulumisia

Lauri Paananen

Tänä lukuvuonna hallituksessa on tapahtunut paljon. Olemme saaneet uusia ököjä hallitukseen ja jakaneet vastualueet! Kokoustaakin olemme ehtineet jo kahteen (2) kertaan

Elokuu 2020

Hallitus on saanut uutta verta yleiskokouksen jälkeen. Tällä hetkellä toimiva hallitus koostuu näistä henkilöistä

Anna-Petra Oikarinen 1B

Reeta Pasma 1B

Vilja Peltokorpi 1C

Eeli Rautio 1C

Paulus Pesonen 1C

Riina Ilvesluoto 2A

Lauri Paananen 2B

litu Saarenkunnas 2C

Roope Seppänen 2C

Santeri Sormunen 2C

Netta Räihä 2C

Hugo Haukkamaa 3A

Ruusa Hekkala 3A

Juuso Lenkola 3B

Aada Rehnberg 3C

Sara Putkonen 3C

Ensimmäisessä kokouksessa käsittelimme uusia vastuutehtäviä hallitukseen:

Sihteeri: Netta Räihä

Somevastaavat: Santeri Sormunen ja Riina Ilvesluoto

OHR-vastaava: Reeta Pasma

Jäsenvastaava: Hugo Haukkamaa

Kahvitusvastaava: Iitu Saarenkunnas

Edunvalvontavastaava: Ruusa Hekkala

Rahastonhoitaja: Lauri Paananen

Lokakuu

Lokakuu ei ole ehtinyt vielä pitkälle, mutta hallitus on aloittanut innokkaasti toimintansa tässä kuussa. Olemme saaneet ihanat abit takaisin koulu-
le syksyn kirjoitusten jälkeen ja tämän kuun hallituksen kokouksessa olemme käsitelleet muun muassa tulevaa koulukuvausta. MADcastikin
saattaa tehdä paluun, kuka tietää?

Koulukuvauksen ajankohta on 17.11–18.11. Silloin kannattaa laittaa parhaat päälle!

Tsemppiä kaikille tulevaan syksyyn toivottaa hallitus!

Oulun yliopisto rakentaa uuden keskustakampuksen

lisa Vallirinne

Oulun yliopisto aikoo siirtyä keskustaan ainakin osittain. Asiasta tiedotti Yle 28.4.2020 jutussaan ”Oulun yliopisto aikoo muuttaa keskustaan – uudeksi paikaksi kaavallaan markettialuetta Raksilassa”. Siirtyminen ei kuitenkaan käy aivan hetkessä, sillä muuton arvioidaan tapahtuvan vasta 3–4 vuoden säteellä. Jutun ilmestymisen jälkeen Kalevan mielipidepalstalla on kirjoitettu paljon keskustakampuksen hyvistä ja huonoista puolista, ja keskustelu on edelleen kiihtynyt syksyn edetessä.

Pääsyy yliopiston muutolle keskustaan on Linnanmaan kampuksen hurjat vuokrat. Sisäilmaongelmien takia kampusta pitäisi myös remontoida lisää lähitulevaisuudessa, mikä nostaa vuokraa entisestään. Keskustaan uuden kampuksen rakentaminenkaan ei tule yhtä kalliiksi kuin yliopiston nykyisen rakennuksen korjaaminen. Lisäksi lääketieteen opiskelijoiden kampus on jo keskustassa, ja yhteistyö heidän kanssaan onnistuisi lähempää paremmin.

Yliopiston muutto on herättänyt vahvoja tunteita ja poikanut jopa sitä vastustavan Pro Linnanmaa -liikkeen. Yliopiston opiskelijakunta on kuitenkin varovaisesti muuton puolella, kuten myös suuri osa henkilökuntaa. Päätös muutosta on jo tehty yliopiston johdossa, joten jonkinlainen siirtyminen varmasti tapahtuu.

Keskustakampus ei ehdi valmistua nykyisten lukiolaisten lukioaikana, mutta vuonna 2021 lukionsa aloittavat opiskelijat saattavat päästä jo hakemaan keskustassa sijaitsevaan yliopistoon. Oululaisen lukiolaisen näkökulmasta Linnanmaan kampuksen muutto keskustaan on hyvä asia, sillä se tarkoittaa enemmistölle koulumatkan lyhenemistä. Lisäksi palveluiden saatavuus on keskustassa parempi Linnanmaan kehittämishankkeista huolimatta.

Lyhyesti

Linnanmaan yliopistokampus siirtyy kokonaan tai osittain keskustaan lähivuosina.

Päätös asiasta on tehty vuoden alussa yliopiston johdossa.

Muuton pääsyy on Linnanmaan liian korkeat vuokrat ja kampuksen epäkäytännöllinen sijainti.

Keskustakampuksen arvioidaan valmistuvan aikaisintaan 3–5 vuoden päästä.

Keskustelu asiasta on ollut kiivasta, ja nykyisen kampukset puoltajat ovat kritisoineet muuttoa perustamalla Pro Linnanmaa -vastaliikkeen.

Muuton hyöty olisi opiskelijoille helpompi sijainti, palveluiden saatavuuden paraneminen sekä Oulun keskustan kehitys.

Ajatusmato

Mietiskely, tuo ihmisen mukava kaveri. Asia, johon ihmisellä on viharakkaussuhde ollut kauemmin kuin mihinkään muuhun. Asia, joka voi saada sinut valtaansa ja ehkä jopa viedä sinut kokonaan pois tästä maailmasta. Asia, jota emme ole kuitenkaan kunnolla mietiskelleet.

Mikä se on? Onko se hyvä vai huono asia, jos olet mietiskellyt kokeessa? Mihin mietiskelyä tarvitaan? Minkä takia me vaivaamme päätä asioilla, joihin emme saa tietoa? Ja ennen kaikkea, onko tyhmää tai järkevää mietiskelyä? Ja ennen kaikkea, miltä kirahvi näyttäisi, jos se olisi lyhyt?!

Mietiskely on mahtava työkalu jokaiselle ihmiselle. Se on se asia, jota voit syyttää, jos huomaat bussisi ohittaneen päätepysäkkisi sinun huomamatta. Toisinaan voit myös kiittää sitä hyvästä kappaleideasta.

Ihminen voi pohtia monia asioita monissa eri paikoissa. Se auttaa sinua keskittymään tiettyyn asiaan, vaikka vieressä olisikin norsu posliinikaupassa. Voit myös keskittyä kokeessa hyvin, vaikka naapuripulpetin Kauko syökin valkosipulileipää saaden sen "miellyttävän" hajun levittäytymään kaikkialle kolmen kilometrin säteellä ja samalla juo kokista ja nauraa ma-

tikankokeelle.

Näistä asioista voit kiittää mietiskelyn mahtavuutta, mutta moni kakku päältä kaunis. Se voi saada sinut jopa keskeyttämään muun toiminnan kuten ruohonleikkuun ja saada sinut löytämään itsesi tuijottamassa epäsovivalla tavalla naapurin pihalla olevaan uuteen ruusupuskaan. Kokeessa pystyt myös valitettavasti alkaa mietiskelemään vähemmän olennaisempia asioita, kuten "Kuinka monta sekuntia kuluu viikossa?" tai "Kuinka ison osan elämästäni käytän kävelemiseen saappaat jalassa?". Nämä voivat tietysti saada keskittymisesi muualle ja kokeesi menemään huonosti.

Mietiskelyn aiheet voivat myös vaihdella. Niitä on erilaisia, ja jokainen on ainutlaatuinen. Joskus mietit järkeviä asioita, kuten "Miten muumit ulostavat?", ja joskus taas et. Jotkut, kuten minä, ovat erikoistuneet ratkomaan maailman tärkeimpiä ongelmia, kuten "Mihin piilottaisin kirahvin valtiolta, jos minun täytyisi?", tai "Miksi ihmiset sanovat ilman olevan kaunis, jos he eivät näe sitä?". Nämä ovat hyviä aiheita mietiskellä ihan missä vain ja auttavat jokaista ihmistä tulevaisuudessa.

Ihminen voi myös mietiskellä elämänvalintojaan: "Nukkuisinko vielä viisi minuuttia vai heräisinkö jo nyt?". Myöhemmin ihminen voi mietiskellä vanhoja elämänvalintojaan: "Miten ihmeessä onnistuin nukkumaan pommiin kolmen herätyksen ja kahden kaverin soiton yli ja myöhästyä ensimmäiseltä tunnilta?"

Jotkut voivat myös mietiskelyn keinoin yrittää todistaa itselleen perättömiä ja mahdottomia väitteitä. Esimerkiksi väitteet "Ananas kuuluu pitsaan" tai "En tarvitse enää Moodlea tällä kurssilla" ovat heillä monesti mielessä.

Mietiskely ei ole kuitenkaan pelkkä vihamies, se voi myös olla ystävä. Ystävä, joka tuo tullessaan ajatusmatoja. Mietitään esimerkiksi täysin hypoteettista tilannetta, jota ei todellakaan tapahtunut, että sinä olet tekemässä pakinaa mietiskelystä. Saat yhtäkkiä hyvän idean aiheesta ja monia asioita tulee mieleesi. Ajatus jää pyörimään ja hautumaan mieleesi moneksi päiväksi, ja ehdit saada monia ideoita tästä nimenomaisesta aiheesta. Sinulle on tullut juuri ajatusmato. Se on vähän samanlainen kuin korvamato, joka sinulla on, jos kappale jää soimaan korvaasi kauan. Ajatusmato on vähän samanlainen, siinä vaan aiheena on ajatus, idea. Se ei lähde, vaikka haluaisit, ja ajatuksesi pyörivät saman asian äärellä. Se voi olla hyvä idea, kuten täysin hypoteettinen tilanne, jota ei todellakaan tapahtunut, että teet pakinan mietiskelystä. Se voi myös olla täysin absurdi idea, kuten jalkapalloa pelaaminen keittiössä käsillä seisten juoden appelsiinimehua termospullosta.

Mietiskely on upea ominaisuus meissä ihmisissä, ja sitä pitää vaalia. Monet ovat jopa kehittyneet siitä, ja toiset ovat päättäneet, että koska se on

niin mukavaa, miksipä ei tulisi tunnetuksi ja tienaisi vähän rahaa samalla. Nämä filosofit mietiskelevät kuitenkin niitä tärkeämpiä asioita, kuten "Mitä on tieto?" eikä "Miten smurffit lisääntyvät?".

Kaikki ihmiset voivat kuitenkin elää elämäänsä mietiskelyn kanssa miten haluavat ja antaa sen tuoda tietoa ja tunteita, hyviä ideoita ja outoja argumentteja omaan elämäänsä, mistä jotkut vaikuttavat syvästi ja toiset antavat silloin tällöin hymyn kasvoille ja piristävät päivää.

Let that sink in

Tummat pilvet

Äitini joskus sanoi, että suojatien tullessa vastaan tulee aloittaa jarruttaminen tarpeeksi ajoissa. Silloin suojatien ylittävälle välittyy viesti siitä, että autoilija aikoo väistää tätä. Noh, kerran minä kävellessäni päätin soveltaa tätä ja hidastin ajoissa tullessani kävelyteiden risteykseen. Tajusin siinä sitten seisovani pysähdyksissä, kun oikealta tuleva kävelijä oli vielä ainakin neljän metrin päässä. Tuli sellainen pakottava tarve alkaa hiplailemaan kengännauhojani, aivan kuin kiristäisin niitä. Eivät ne oikeasti olleet edes löysät, mutta muuten olisin näyttänyt niin typerältä siinä seistä jököttämässä. Mietin, että olipas taas loistavaa viestintää.

Ilma oli harmaa, ja taivaalla tummat pilvet varjostivat maata. Tuuli repi puista viimeisetkin iloisten värien rippeet ja tunnelma oli juuri sellainen synkkä, kuten loppusyksystä ruukaakin olla. Olin todella väsynyt ja viimeinen asia, jota kaipasin juuri silloin, olivat muut ihmiset. Kävelyä jatkaessani huomasin kuitenkin vilkaisevani aina jokaista vastaantulijaa aivan kuin tarkistaakseni pikaisesti, että joku sieltä todella tuli. Samalla

aivoni skannailivat omia aikojaan, että tunsinko mahdollisesti tuon kyseisen vastaantulijan.

Yhtäkkiä katseeni vangitsi tutunnäköinen hahmo ja kasvoilteni pyrki pieni tervehtivä hymy. Hymyni kuitenkin vinksahti nopeasti hölmistyneeksi virnistykseksi, kun henkilö oli lähes kohdallani. Olin ollut jo hetken ihan varma, että se oli Anna samalta biologian kurssilta kuin minä. Anna se ei kuitenkaan ollut, eikä kukaan muukaan kenet olisin tuntenut, ja nyt tunsin oloni entistä typerämmäksi.

Heittäydyin sängylle. Vihasin koulua. Vihasin itseäni. Vihasin kaikkea. Nousin takaisin ylös ja potkaisin sänkyä vieressä nököttävää tuolia. Kipu vihlaasi jalkaani. ”Siitäs sait senkin minä”, ajattelin pomppiesani yhdellä jalalla keittiöön. Tunsin oloni lapselliseksi. Ei pottuvarpaan murtaminen ollut paljoa hyödyttänyt, eikä se oloakaan juuri parantanut. Voitelin kuivahtaneen ruisleipäkäntyn, jonka löysin äkkiseltään kaapistani. Sulloin sen suuhuni ja toivoin sen sujahtavan nopeasti kurnivaan ma-

haani, jotta se hiljenisi äkkiä. Hiljaisuutta minä kaipasin.

Oli kuin sisälläni vellova syystuuli olisi vienyt lehtien lisäksi koko puun mukanaan. Mikään ei tuntunut miltään. Eikä sekään helpottanut oloa, että minua piinasi jatkuvan nälän lisäksi armoton väsymys, saattikka sitten se, että kissani juosta rynnisti huoneesta toiseen mielikuvitushiirensä perässä. Olisin halunnut ärähtää sille, että lopettaa tuollaisen päättömän urheilun ja menee vaikka nukkumaan, kuten se yleensä päivisin tekee. Muistin kuitenkin ajoissa, että se tuskin ymmärtäisi sanoistani mitään ja osaisi ainoastaan pelätä otsallani ryppyilevää tummaa pilveä.

Ruokaa en jaksanut ruveta laittamaan. Hotkaisin vielä baananin, joka lojui keittiön pöydällä ja hyökkäsin sitten läksyjeni kimppuun. Niitä olikin ehtinyt kertyä iso kasa muutamalta päivältä. Matikka käsitteli jotakin todennäköisyysjuttuja, ja oli hyvin todennäköistä, että niistä mitään ei jäänyt päähäni. Äidinkielen kirjallisuustyötä päätin lykätä aina seuraavalle päivälle, vaikka ei varmaan olisi ollut iso homma aloittaa sitäkin. Biologiasta muistin sen verran, että tummat pilvet eivät aina ole sadepilviä. Niiden tummuus voi syksyisin johtua niitä peittäivistä tiheistä sumupilvistä tai muutoin vain niin korkeista pilviröykkiöistä, että aurinko ei pääse pais-

tamaan niiden läpi.

Turhauduin nopeasti, eikä ajatustyöstä tuntunut tulevan yhtiökäs mitään. Pelkkä ajatus uuden oppimisesta tuntui siltä, kuin olisi yrittänyt tunkea paksua suomi-siansaksa-sanakirjaa täyteen kirjahyllyyn. Mitään uutta ei mahtunut usvaa täynnä oleviin aivoihini. Sanotaan, että itkeminen tai toiselle ihmiselle puhuminen helpottavat oloa. Minun tumma pilveni ei kuitenkaan ollut sadepilvi, eikä se ollut purkautuva ukkonenkaan. Sen sumu vain hämärsi jokaisen kolkan aivoistani. Hampaidenpesu jäi myös väliin, sillä muistin sen vasta kun olin jo ehtinyt vetäistä peiton korviini asti.

Kun sitten aamulla heräsin sikeästä unestani, mieleni oli virkeä. Se oli kuin kevät, sillä tummat pilvet olivat haihtuneet kuin tuhka tuuleen ja aurinko paistoi taas kirkkaasti. Hymyillen venyttelin ja nousin istumaan. Katseeni harhaili ja nauliutui sitten kellon viisareihin. Se näytti yhdeksää. Viimeisetkin unihiekat karisivat nopeasti silmäkulmistani. Olin nukkunut pommiin.

KOMMENTTI

Madis elää – Norsunkääntö 2020

Ellen Koskela

Norsua ei koskaan käännetä helposti, mutta ei varsinkaan, jos norsulla on riesanaan koronavirus. Tälläkin kertaa siinä kuitenkin onnistuttiin. Vaatihan se totta kai pieniä poikkeusjärjestelyjä. Saimme kunnian esittää Norsunkäännön kaksi kertaa, jotta kaikki madislaiset pääsivät näkemään sen. Hyödynsimme myös esityksessä koko salia, emmekä esiintyneet kaikki tiiviisti lavalla. Tunsimme olevamme hyvin etuoikeutettuja, kun pääsimme esiintymään liveyleisölle tänä epävarmana aikana ja pystyimme jatkamaan perinnettä normaalisti. Siinä oli jo valmiiksi yksi syy ottaa Norsunkäännöstä kaikki ilo irti.

Norsunkäännön teemana olivat valot ja varjot. Valaistus oli mietitty tarkkaan ja tanssijoiden ja soittajien seinille heijastuvat varjokuvat muodostivat upean kokonaisuuden. Kaiken kruunasivat kyltit sydämineen ja eläinhahmoineen. Teeman saattoi ajatella myös symbolisesti. Esiinnyimme kokomustassa, mutta kaikilla oli valkoiset hansikkaat. Voisiko sen ymmärtää niin, että pimeydenkin keskeltä löytyy pilkahdus valoa?

Tänä vuonna kuultiin uudelleen sanoitetut **Ellinooran** *Minä elän* sekä kuuluisa *Te deum*. Lisäksi saimme kuulla runon, jonka pohjana toimi **Suvi Te-**

räsiskan kappale *Täydellinen elämä*. Nämä kappaleet sanoituksineen antoivat meidän ajatella, että poikkeusajankin keskellä näkyy yhteisöllisyyttä ja elämäniloa ja että kaikesta huolimatta Madis elää.

Kaikilla oli oma, tärkeä roolinsa Norsunkäännössä, ja kaikkien vahvuudet pääsivät omalla tavallaan esille. Oli mahtavaa päästä näyttämään, kuinka taitavia soittajia, laulajia, sanoittajia ja esiintyjiä tästä porukasta löytyy. Ennen kaikkea oli hienoa huomata, kuinka rohkeasti kaikki lähtivät mukaan. Lahjakkuudesta ja innokkuudesta huolimatta oli kuitenkin onni, että Anne, Johanna ja Jaakko olivat ohjaamassa meitä.

Samanlaista yhteisöllisyyttä heti ensimmäisen jakson aikana ei varmasti monissa kouluissa pääse kokemaan. Yhdessä tehty esitys teki toisiin tutustumisen helpoksi, sillä meidän ei tarvinnut muuta kuin heittäytyä. Saimme – ja saamme tästä eteenpäinkin – tuntea kuuluvamme Madetojalle. Kiitos Norsunkääntö 2020!

©Oskari Pajunpää

Norsunkäännön teemana valot ja varjot

©Oskari Pajunpää

Jokaisella oma rooli

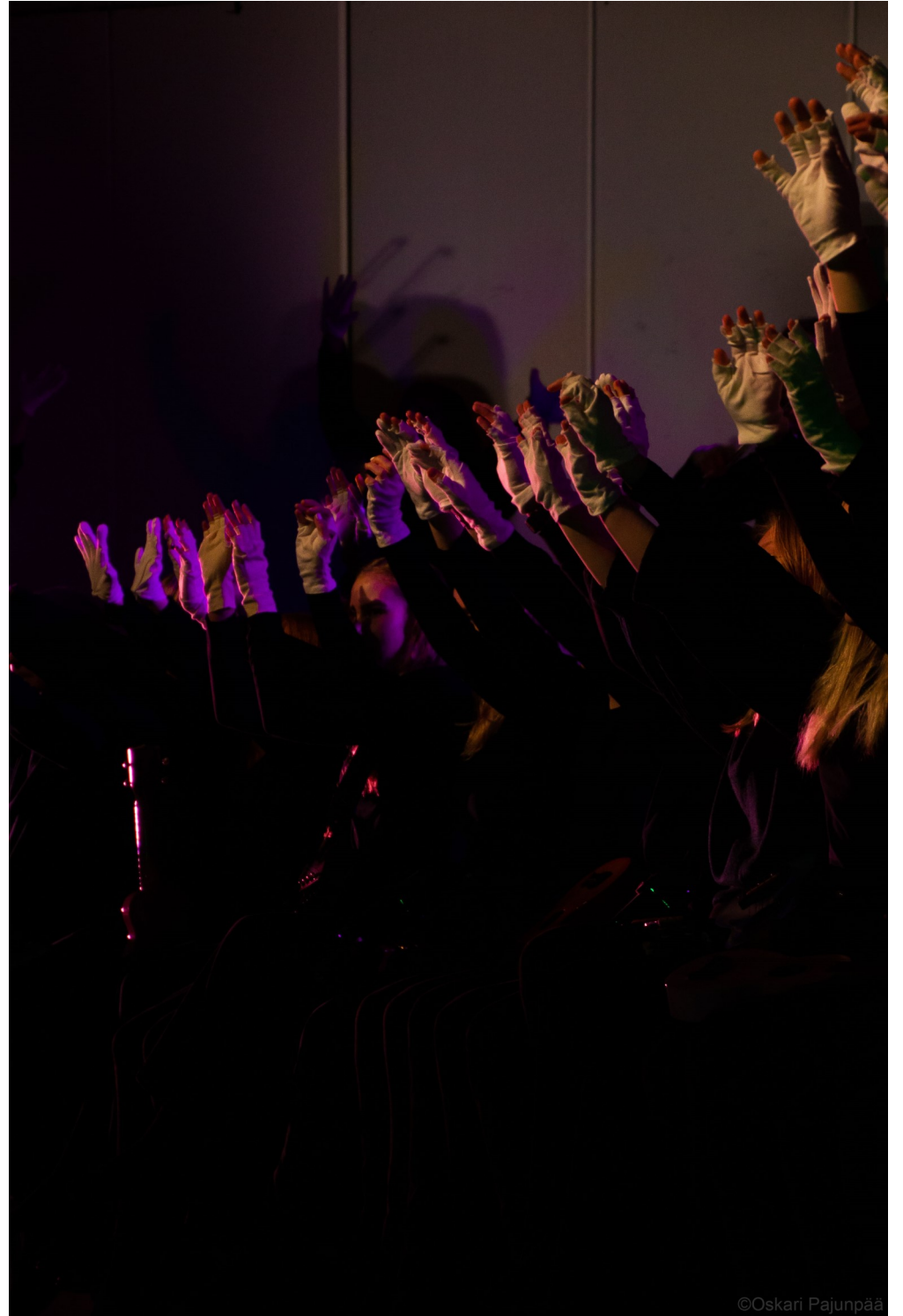

©Oskari Pajunpää

Nanna Louhela, Reeta Pasma ja Vilja Peltokorpi

Oula Luukkonen

©Oskari Pajunpää

RUNO

Siivet

Hei ystävä

Tänään sait siivet

vahvat ja nopeat

siniset

Niillä voit lentää

maailman ääriin saakka

pian olet vain piste taivaanrannassa

hetkessä poissa

kuin keveä henkäys syystuulesa

Jäljelle jää

vain ilmaa

jonka tyhjiys musertaa

Nyt elät muistoissa.

lisa Vallirinne

(Ellan muistolle 28.8.2020)